

2

Jon Arbuckle leknutím vykřikl, až sebou Garfield trhl a vyskočil z lenošky.

„Co... co se děje?“ rozkukával se kocour. Rozespale se přidržoval opěradla. „Hoří snad? Napadli nás mimozemšťané? Nebo jsem zmeškal oběd?“

Jeho pán si to přihasil do obývacího pokoje. „Garfelde, právě jsem v kuchyni zahlédl dvě myši.“

Kocour zakoulel očima. „A to je všechno? Už jsem se lekl, že se nám porouchala lednička. Jestli dovolíš, tak bych se rád kou-

kal na pořad *Máte hloupého psa, co stále jen hopsá?*“

Jon si dal ruce v bok. „Garfelde, tys mě neslyšel? V kuchyni jsem objevil dvě myši.“

„Vážně? To já jsem zase viděl v koupelně tři šváby. Takže jsem vyhrál na body.“

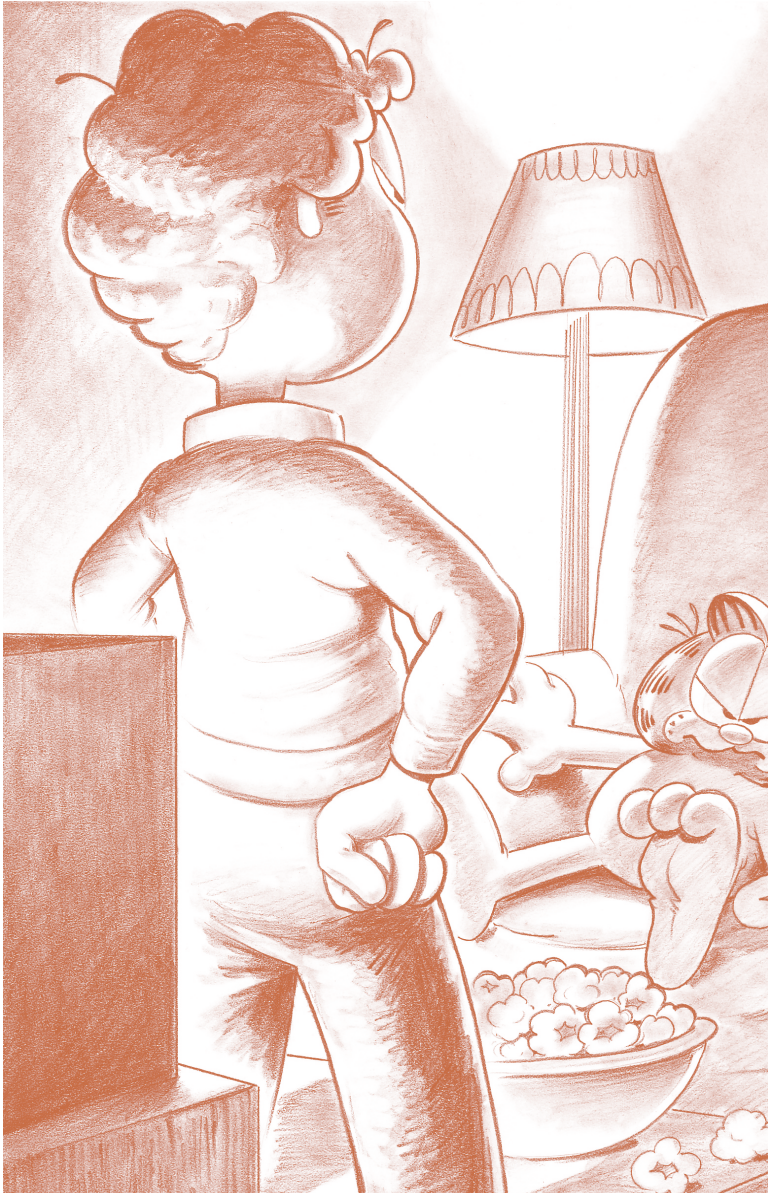
Domáci se před kocoura postavil tak, aby mu překážel ve výhledu na televizi.

„No tak! Máš tlusté sklo,“ stěžoval si Garfield. „Zrovna budou ukazovat, jak pes strčil hlavu do sklenice s arašídovou pomazánkou.“

„Garfelde!“ nenechal se Jon odbýt. „Co s těmi myšmi hodláš dělat?“

„Já?“ nechápal kocour. „Proč bych s nimi měl něco dělat? Jen ať vzorek tvého kuchařského umění ochutnají. Tak se jich zbavíš nejsnáz.“

„Všichni zde máme určité povinnosti,“ poučoval ho Jon. „Mou povinností je starat se tobě a Odiemu o útulný domov. Odie má za úkol nás hlídat.“

„A starat se o útulný domov blechám,“ dodal Garfield.

„Tvým úkolem je zase dbát, aby se v domě nevyskytovaly myši.“

„Je mi líto, já o ně nemám zájem,“ odsekl kocour.

„Očekávám od tebe, že svou povinnost splníš,“ oznámil mu Jon a pohrozil prstem. „Ale jak vidím, je potřeba tě kapánek postrčit. Takže ti s okamžitou platností nařizují dietu. Ta skončí, až odsud všechny myši zmizí.“

„Dietu?“ skuhral Garfield. „Já nemůžu držet dietu! Musím pravidelně krmit břicho, protože pořád roste.“

„Lovu zdar, brachu!“ Nato se Jon otočil a odkráčel z pokoje.

„Tohle ti neprojde!“ prskal kocour. „Zavolám právníkovi. Rozcupuju ti spodní prádlo. Já...? Já...? Já a chytat myši? Kdo to kdy viděl?“

Žuchl sebou do křesla. „Myši!“ láte-
řil sám pro sebe. „Nemůžu je ani vystát.
Nechutnají mi. Fujtajbl!“

3

Celé odpoledne Garfield doufal, že pán na výhrůžku zapomene. Jakmile však nadešel čas večere, bylo jasné, že nezapomněl.

Kocour seděl nad talířem hlávkového salátu, tvarohu a syrové mrkve a mračil se. „Tohle jíst nebudu,“ brblal. „Moje chuťové pohárky by odumřely nudou.“

„Jen jez!“ pobídl ho Jon. „Uvidíš, jak ti ten tvaroh pěkně zaplní žaludek.“

„To zrovna!“ odmlouval kocour. „To spíš ty uvidíš, jak ti jím zaplním podvlékačky.“

Nepochyboval, že pokud nechce, aby mu břicho splasklo, musí záležitost s myšmi nějak vyřešit.

„Heleď, Odie,“ oslovil večer němého kamaráda, „musíme ty myši vystopovat. Vyčmucháme je. Jdeme na to.“

Pes na něj tupě zíral.

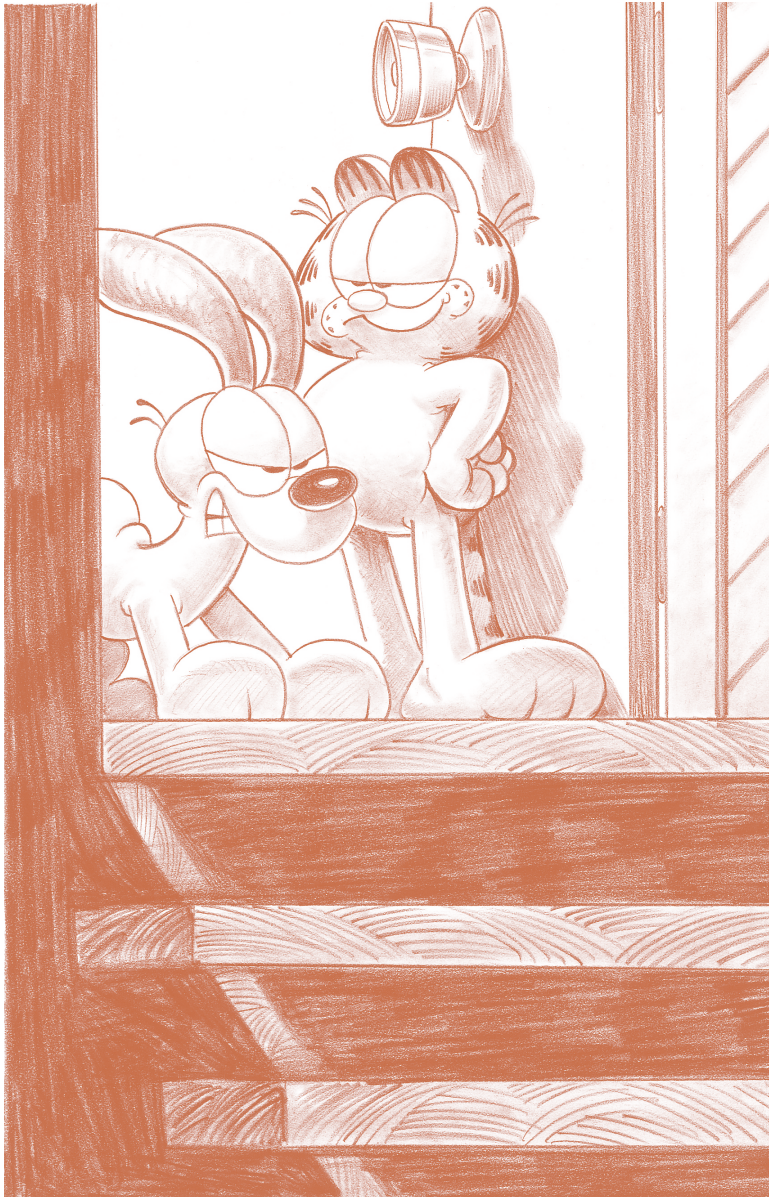
„Ty vůbec nemáš tušení, co ti tady vykládám, vid’?“ dovtípil se Garfield.

Bígl pokrčil rameny a vyplázl vlhký jazyk.

„Zjevně nepocházíš ze starého rodu lovců,“ usoudil kocour. „Spíš jsi měl za předky krále všech slintalů.“

S Odiem za zády se Garfield chtěl nechtě vypravil na průzkum. Po myších nebylo v kuchyni ani stopy, ale ani pod Jonovou postelí, za prádelníkem, v Jonově šatníku, prostě nikde. Neplížily se ani v koupelně.

Garfield se chystal prohledat sklep, ale Odie mu odmítl pomoci.

„Co je to s tebou, ty srabe?“ posmíval se mu kocour. „Bojíš se sejít do strašidelného starého sklepa?“

Pes slabě zavrčel a couvl.

„Vsaď se, že je pod schody velikánská obluda, co žere psy,“ poštuchoval ho kamarád.

Odie znovu zavrčel.

„Nevím, čeho se bojíš,“ ponoukal ho Garfield dál. „Tvůj psí dech by porazil sebevětší nestvůru.“

Kocour se zadíval po schodišti dolů. Byla tam tma jako v hrobě.

„Žádná zrůda tu není,“ hlásil Odiemu. „Jenom pavouci. Neskutečné množství pavouků. Mají drobounké nožičky a ostrá kusadla.“

Ze strachu mu přeběhl mráz po zádech.

„Odie, nemůžu tě zahanbit a jít se dolů podívat sám.“ Dveře do sklepa honem zavřel. „Tak tedy hodíme sklep za hlavu.“

Jestli tam myši jsou, tak ať. Vždyť tam patří, ne?“

Odie horlivě přikývl.

„Tím bychom měli práci hotovou,“ pokračoval Garfield. „Jenom jsme zapomněli zjistit, jestli myši nejsou v lednici.“

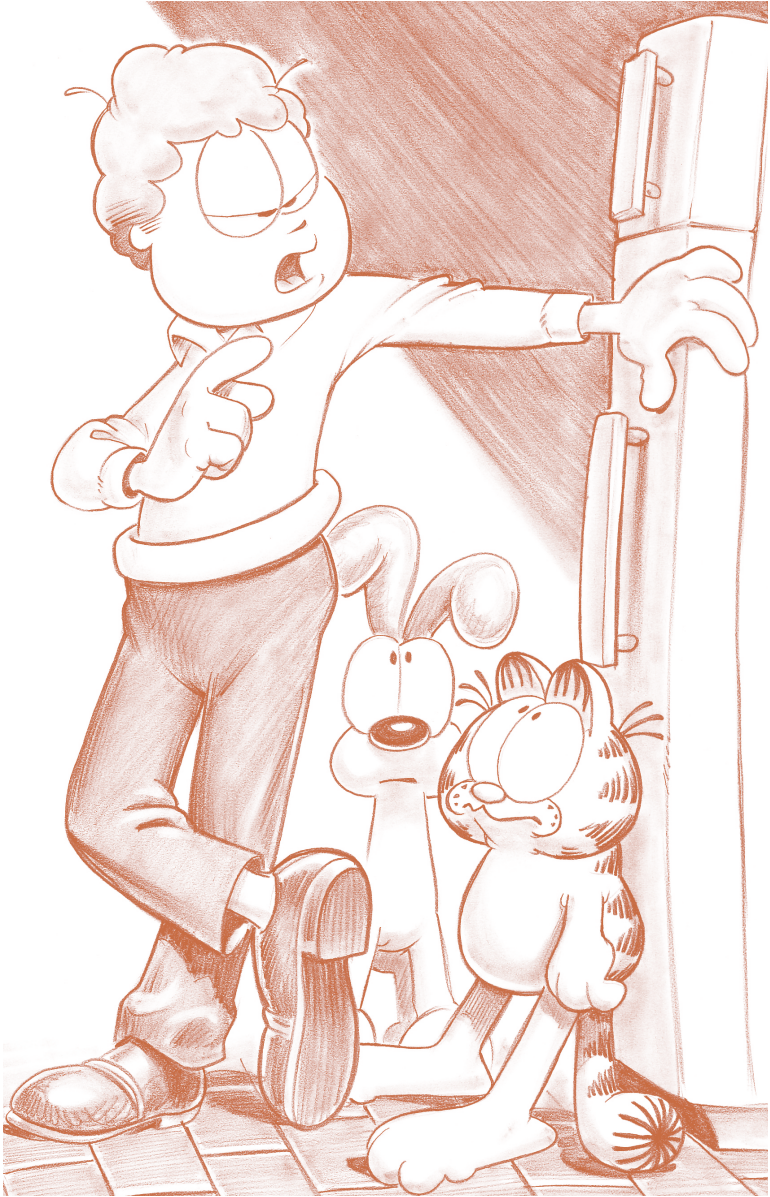
Jenomže sotva ji otevřel, přihnal se Jon a dvířka mu zabouchl před nose.

„Garfelde, to nesmíš!“ hartusil. „Řekl jsem ti přece, že dokud se nezbavíš těch myší, máš dietu.“

„Však jsem se jich zbavil,“ zalhal kocour. „V tomhle domě tutově není ani jeden hlodavec. Přisahám na celou sbírku kuchařek.“

Jon dostal nápad: „Na noc nechám venku kousek sýra. Jestli zůstane do rána netknutý, uvěřím, že myši zmizely. Za odměnu pak dostaneš palačinky. Ale do té doby máš půst.“

„Pojď, Odie,“ zabručel Garfield. „To si můžeme jít rovnou lehnout. Třeba

se mi bude zdát o zapečených širokých nudlích.“

Praštil sebou na postel a přitáhl si deku až k bradě.

„Co je?“ ozval se pisklavý hlas. „Myslíš si, že zabereš celou přikrývku pro sebe?“

